

munale Forhold, der efter min Mening stærkt og uheldigt vilde blive berørte ved et saadant Lovforslags Vedtagelse. I første Tilfælde kan jeg ikke Andet end fastholde, at man netop vil opnaa det Modsatte af, hvad der tilsigtes. Det vil efter min Anskuelse være det Samme som at adoptere det Princip, som har gjort saa megen Ulykke, og hvis Bægt vi Alle føle, nemlig det Princip, at stille Magten over Retten, med andre Ord, ved at vedtage en Lov, der gjør de Ubemidlede til den overvægtige Majoritet, som kan dominere Forholdene, ville vi skabe en hel Del Uanskeligheder for Kommunen. Støtter derimod Ideen sig til Kjendskab til de kommunale Forhold, vil det være mig en stor Fornøielse at optage en Diskussion med de ærede Herrer herom, idet jeg netop er nøie bekendt med de kommunale Uuliggender. Kunde en saadan Diskussion føres i No, vilde den vistnok kunne indgyde dem, som nu have andre Anskuelser end jeg, andre Ideer, fordi jeg formaar at støtte mine Anskuelser til forskjellige Tilfælde, som gjør, at jeg er bleven meget betænkelig ved at gaa ind paa et saadant Lovforslag. Naturligvis mener jeg, at en saadan Diskussion maatte føres udenfor Thinget, da man ikke kan undlade at fremkomme med Oplysninger og Udtalelser, som jeg under de nuværende Forhold ikke finder bør fremkomme her, men i Dvrigt ønsker jeg, som sagt, gjerne en Diskussion med dem, som ere af en anden Anskuelse, til enhver Tid, de maatte ønske det. Saaledes som jeg nu stiller mig til Sagen, og inden jeg har diskuteret den paa den Maade, jeg nu antydede, kan jeg ikke Andet end finde, at det vilde være meget failligt for Kommunerne, om man gjenneførte denne Lov, og jeg stiller mig derfor naturligvis paa samme Standpunkt, som jeg indtog ved Sagens 2den Behandling.

Riser: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen meget. Naar den ærede næstsidste Tale, saaledes som jeg ofte har hørt det fremsat tidligere, yttrede, at Forslaget ikke bør vedta-

ges „paa denne Tid“, eller at det er ubetimeligt, synes der jo i disse Ord at ligge, at Forslaget er kommet for tidligt frem. Men dette kan jeg ikke rigtig forstaa. Hentydes derved til den Bevægelse, som har reist sig i det sidste Halvaarstid, forekommer det mig, at vi netop bør vedtage et Forslag som dette for ikke at give Bevægelsen den berettigede Anseelse mod os, at vi ere alt Andet end frisindede. Hvad jeg i Dvrigt begjærede Ordet for, var kun at gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen). Jeg kan ikke negte, at Slutningen af hans Foredrag forekom mig alt Andet end tiltalende, navnlig da det kom fra en Mand, der horer hjemme paa Landet, og som jeg er overbevist om gjør Fordring paa at kaldes en god Demokrat og en frisindet Mand; thi vil man sammenholde Slutningen af hans Foredrag med Tilstanden, som den var her i Landet førend 1848, saa er jeg overbevist om, at man vil finde, at en saadan Udtalelse dengang kunde være fuldstændig paa sin Plads. Der var dengang ganske sikkert mange og meget formaerende Mænd, som sagde, at den Bevægelse, som havde viist sig, var utidig, at den bragte Røre i Gemynterne, at den var i højeste Grad farlig, og dengang vilde denne Udtalelse altsaa have været paa sin Plads, men nu i Aaret 1872, 23 Aar efter, at vort Land har faaet en fri Forfatning, havde jeg mindst troet, at jeg skulde komme til at høre en saadan Udtalelse fra det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds. Det ærede Medlem frygtede saa meget for, at Lovforslaget skulde vække Uro og Forstyrrelse i Kommunerne. Jeg har altid troet, at det ærede Medlem optraadte over for sin Kommunes Beboere med al Humanitet og specielt med Dygtighed i de kommunale Forhold, og, naar han gjør det, saa undrer det mig, at han frygter for den Del af Befolkningen, som Valgretten her skal udvides til; thi jeg er overbevist om, at den vil paastjønne baade hans Dygtighed og hans Humanitet,